

den stort set samlede

Manden i den hvide kittel

(*1985 †2054)

© Kenneth Krabat 1987-2004

MANDEN I DEN HVIDE KITTEL - kronologisk

STORMVARSEL?

MÅSKE...

...OG ALLIGEVEL IKKE

GAMLE SARA

MENS HAN STUDERES I SPEJLET

(uden titel)

ambassadør for O'djibash

cirkler

drager på himlene

ingenting med ben

p for p

på Magtenbølle alfarvej

øjenkontrahent

manden i den hvide kittel

inde begge steder

i dag er jeg

MANDEN I DEN HVIDE KITTEL - kronologisk

...Naiv? Sagde det nøgne barn, Borgen 1987 - [N]

Dragens tab af hoveder, Borgen 1988 [D]

alle veje fører til Magtenbølle, Gyldendal 1994 [a]

løse tekster selvstændigt dateret

(Der findes endnu én kittel, fra samme periode som ...Naiv?-bogens tilblivelse. Men jeg kan ikke finde den. Noget om en ø og nogle skidende måger.)

STORMVARSEL?

Tilsyneladende var intet rørt af manden i den hvide kittel

-

katatrofeudrykningen formåede ej heller at løse problemet

Der var måske heller ingen løsning

Tilsyneladende var den hvidkittede selv i live -
var han ikke?

Han undrede sig over fænomenet - at leve
Begrebet var ham ikke ganske ukendt,
men er faren for forgiftning ikke lige stor -
tilstedeværende eller bortgangen

-
på ferie i hjerne og sind ?

Strandens bløde sand

-
strandens millioner af tilslebede sten -
dét forekom ham temmelig ufatteligt

-
strandens bakterieinficerede småbørnspisvåde sand
klææææææber
til hans fødder

Bringes han tilbage fra ferien er da fødderne endnu fulde af sand ?
Hvilken betydning vil det have på verdens gang

-
dette medbragte sand på tæppet ?

Manden i den hvide kittel trak vejret dybt
og på skuldrene

-
intet betyder så meget som at røre og gøre

-
hvornår havde han sidst
frekventeret sine venner blandt skraldet ?
Rejsebureauet solgte ikke den slags rejser

-
hvad nu

-
han tænkte og tænkte
til pillerne igen måtte frem

-
fremfor alt må overlevelsen sikres

-
i et glas vand
Stormvarsel

-

på radioen
er ingenting

[N]

MÅSKE...

Forhutlet er han -
manden i den hvide kittel
-
uden egorelation
af med hovedet ud til højre

Endegyldige er hans slutsatser
-
trods det bevægende i ikke at slutte
stoppe

Tit havde han tænkt på at tage et liv - se blod flyde tykt og klæbrigt ud på brosten - det med livet på noget dødt fascinerede ham: Var det brunst som fik ham til at købe den ene kylling efter den anden med det ene formål at slagte dem levende ? Ingen skulle ihvertfald komme og sige at han ikke var renlig - ikke eet indtørre blodstænk var at finde i hans køkken eller på hans tøj. Hans mor havde ejet et pletrenseri - måske var han miljøskadet. Egentlig så hadede han kyllinger - tilberedt under hvilken som helst tilberedt form - havde af samme grund måtte opfinde en onkel som havde en gård for at kunne forklare alle de døde kyllinger som naboen fik. Mon de spiste dem ? Mande i den hvide kittel kunne ikke tænke så langt - det var nok at han slap for at smide mad ud. Kunne han dog bare blive indehaver af en stor overskrift i formiddagspressen - lig fundet skåret i småstykker - eller noget tilsvarende. Men han turde ikke - endnu. Måske man kunne kombinere. Hans far var død af et kyllingebeben i halsen...

[N]

...OG ALLIGEVEL IKKE

Opfyldt at umulige forventninger

kravler manden i den hvide kittel hen over gulvet

-

efter sig slæbende en kylling i en snor

Det er ham ganske umuligt

at opfylde de til et hvilket som helst forløb

stillede forventninger

-

sort eller hvid

-

den eneste betydning gulvet

han kravler på

har i hans bevidsthed

-

er en grænse

en barriere

Manden i den hvide kittel græder

mens kyllingen slæbes langs med karmen

Den er slagtet

og manden i den hvide kittel græder

Det er slut

og han græder

Der er ikke flere

og han græder

-

til hans tårekanaler tørrer ud

og kyllingen begynder sin forrådnelse

Stadig forsøger han

Til slut sover manden i den hvide kittel

-

på sit gulv

[N]

GAMLE SARA

I vinduet sidder gamle Sara. Hun er fed og grim, men eftertragtet - hun har ansat en fotograf.

Sara har Amsterdams største skamlæber og et hul som en ladeport.

Manden i den hvide kittel kommer forbi og fascineres af tilbuddet: Bliv fotograferet mellem Saras Kusselæbeørevarmere - kun 25 Gylden.

Boudoiret er velourrødt og mølædt - og midt på de 8 m2 ligger kæmpe-Sara på en divan, som fedtet ganske dækker - ventende på den næste frysende mandsperson.

Fotografen indkasserer, tænder for blitzten i loftet - bzzzzzzeeeeeeeeiiiiiii - og lægger den hvidkitlede til rette mellem Saras ørevarmere.

De skaber omgående associationer til fugtigt svensk knækbrød - den hvidkitlede kan dog godt lide blødt brød - derfor læner han sig afslappet tilbage og mærker hvorledes baghovedet synker ind i det mørke klamme indre.

Herfra MÅ alt have taget sin begyndelse - tænker den hvidkitlede - afbrydes i sin tankerække af fotografens blitz.

Ubevidst ude af stand til at klare tanken om at skulle fjerne hovedet fra dette alter af Magt og Suppe - en Suppe som selv den hvidkitlede i sit fedtfyldte barnehylster havde svømmet ovenpå i - får ham til at tage en dyb indånding og presse hovedet bagud.

Med et SVUP! gennembrydes jomfruhinden og resterne glider som paler i en lås ned omkring halsen på den hvidkitlede og låser ham fast - halvvejs ude og inde på samme tid, som det tager fotografen at exponere endnu et billede. Blitzten nægter selvfølgelig at fungere hvorfor han trykker af endnu en gang. Denne gang udløser blitzten samtlige manglende udløsninger på én gang -

10 elektricitetsværker om een 60 watts-pære i 1/1000 sekund

en sol som går nova

ORGASMEN !!!!

-

i eftergløden

af rødt velour og mindet

om kanalen i Amsterdam

Manden i den hvide kittel tager sig til hovedet men finder kun kusse i m2-vis.

Lyset exponerer mørket - oplyser Kusse og Kanal - aftegner situation og

levnedsløb for den hvidkitlede. Skønt han er tilbage i suppen - i

drømmen - hvor han ønsker allermost at være - må han erkende et par

dekaders ilttilvænnning på overfladen - skal han dø og leve eller leve og dø

- instinktet tager beslutningen

han hiver og flår i hårene - hører skrig - må overleve - mærker gigantiske

krampetrækninger - den rrrritzz'en lyd af hår flået af i kilovis - slatten

hånd hiver i benene mens en ivrig checker buksernes

sikkerhedslukkesystem - uden held - tilsyneladende, idet den utiltænkte

afvisning af de nu knap så dormante homoseksuelle tilbøjeligheder
centrerer alle fotografens kræfter om et koncentreret træk -
sammenfaldende med en smerte og vellyst provokeret konvulsion.
Brat fødes den hvidkittede igen

-

dagens lys er rødt af mørket - osse over kanalen.

[N]

**MENS HAN STUDERES I SPEJLET
AF TO NYSGERRIGE ØJNE
MØDES HANS SORTE ØJENBRYN
VED NÆSENS ROD**

Mens han studeres nysgerrigt
er han den uheldbredelige -
den hvidkittede

-

kendt af alle andre
end netop disse to
nysgerrige øjne
der holder ham
fast!

De kalder ham ikke syg -
de andre -
og skyer dog hans øjne
når de kanter sig forbi ham
på gader og vej

-

steder han gladeligt havde
været foruden
hvis ikke netop -
smerten -
disse selvsamme steder
bibragte ham -
var hele hans liv

Skulle et enkelt individ
alligevel
vove pelsen -
udskille sig fra mængden
og stille sig ansigt
til ansigt

med den hvidkitledes uhelbredelighed
og måske forsøge at trodse denne -
ville den hvidkitlede
blot fjerne
samme individ fra sin vej -
syngende :
-we'll meet again
don't know where
don't know when...-

-
således siger da øjnene i spejlet

-
om de kan formodes at indeholde nogen sandhed overhovedet
tilkommer ikke den hvidkitlede at afgøre -
han har aldrig set
en seende

[D]

(uden titel)

-Men er De da slet ikke bange for denne afsindige lykke og glædesrus? -
-Nej! -
-Ejheller at Deres hat skal blive for stor til Deres hoved? -
-Overhovedet ikke! -

Her stopper den hvidkitlede 2 (to) kiks i brystlommen og slikker sig
forventningsfuld om munden...

[D]

ambassadør for O'djibash

en lys passerer en sortmand, denne mulighed kan ikke forbigås, spørger
indtrængende "hvem, eller hvad, er du?"

Sortmanden stopper beredvilligt op. "O'djibash. Jeg er O'djibash, mine
venner således også; verden er O'djibash".

"Og mig. Hvad med mig?" Lys er hvidthyllet. "Er jeg også O'djibash?"

"Nej," svarer sortmanden tålmodig, mørkestrålende "jeg kender dig
ikke. At se Ukendt som O'djibash er at fornægte O'djibash - og det er
umuligt. O'djibash er verden."

"Jamen", jamrer den hvidkitlede, for ham er det, "hvad er jeg så?"

"En fristelse. Et fantasifoster. Men det generer mig ikke", svarer sort og

bereder sig på at gå. "Jeg taler ofte og gerne med mig selv. Det renser".

[a]

cirkler

cirkler om cirkler, alle disse veje, cirkler i cirkler, alle disse broer
den hvidkitlede er en prominent tilhører, intet er ham ubekendt, og
dog... hjemme ved sin gadedør, forudsat han nu også behøver en sådan,
kan han sjældent lokalisere sit gadedørsnøglebundt - "jeg må have lagt
det..." forklarer han tililende fordums gående hidkaldt af hvinen, "jeg må
have lagt det..."

cirkler om cirkler i cirkler, veje i bro broer til veje

[a]

drager på himlene

Luftigt så byskabet sig bestrøget. Disse hofter var kapret, klofast berøvet
undertøjsgenkendelse. Skamløse læber og hvid mosaik fra den Blå Moské.
Vingeløs slipstrøm. Mon ikke hun var langt fra hjemme?

Den hvidkitlede blikfangede hende. Var hun han? Hjemrejsens
imperativ dykkede for at se. En jomfruelig brise topografiserede hans
ansigt i kjolestof. Hun var nok langt fra hjemme, men dét kunne ikke
afkræftes.

Allerhelst lå han vel i kølvandet på en af dem, der rimes på kan.
"Drager på himlene", mumlede en sådan, der tydeligvis var adverbialt
uimponeret. "Drager på himlene". I én uendelig strøm. Som om denne
ikke allerede var hjemme.

Den hvidkitlede begræd sit væsens utøj, og en bænk slog ham ned.
Manglen på sjælestrygninger fik alt til at bølge, og den hvidkitlede følte
landet kalde til sig. I dét øjeblik blev nøden størst, æoner måtte rømme,
og en baggårdsindgang vinkede ham ind. Dér var åbning til himlen.

Nåde lod vandet få frit løb, og han så strålen slange sig over slagger
efter et byuroligt bål. Hér var en definitiv erindring. Dén skulle ikke
ændres på.

Manden i den hvide kittel følte sig tidløs igen. En jet lagde tag på byen.
Det blev nok nat en dag.

[a]

ingenting med ben

Den hvidkitlede er vel for ingenting gående, men nu gribes han foruroligende. Han går i stå.

Han må straks gribe til nødværge.

Den hvidkitlede trækker gåtøjet til sig, en gåflade granskes: Ingenting dér. Ikke helt beroliget gentager han proceduren med det næste ben.

I al ubemærkethed giver forbløffede forbipasserende muskler, sener, nerver eftermiddagen fri. Vel har de ikke gjort dét før.

En stund lader sig brakke. Manden i den hvide kittel er opslugt af manglen på noget som helst, og de forhenværende forbipasserende, nu comatøst fikserede, er at finde snart i tunge, vidløse klynger, snart alene som stimer, ude af fokus, stirrende.

Nu mærker den hvidkitlede grebet slækkes, ender afsøgningen afsiger dommen: Ingenting dér. Ingenting dér. Og dér, ingenting. Sætter sidste veltilfredse fod til jorden for at fortsætte mod næste skridt.

Æoner står og stamper, de implicerede eks-spektatorer smelter sammen, have. Vuggen, det er hér.

Lige med ét er den hvidkitlede tilbage, noget manglede i hans dag. Han øjner nu, og besynger, den smukke komposition, øjner en dag fjernt fra stræben, fuldender således befriet det kompulsive værk ved ingenting at placere øverst.

Nu veltilfreds, følger manden i den hvide kittel atter vejen på vej. Mindet om hans indsats suger lyden af hans skridt. Ingenting stråler. Vugger.

[a]

p for p

"Manden som købte den blå hjemmegroede pyjamas bedes venligst rejse sig".

Manden i den blå pyjamas vender tilbage fra en lang dags rejse mod I morges, nu frygtløs i alle så henseender.

"Ønsker De frivilligt at vedgå Dem ejerskabet af den utilstedeligt tilstedeværende uden for bygningen på etablissementets område og til stor gene for det juridiske bagland parkeret dueblå Mercedes med soltag?"

Manden i den blå pyjamas må et øjeblik fatte sig, ser ingen tidligere forudsætninger for besiddelse af omtalte automobil, men indvilliger beredvilligt; påtale med så dejlig en røst lader vel ingen gå fra sig.

"De bedes da venligst forlade præmisset og omgående skride til ekstraktion".

Den pyjamasklædte skubber sig gennem rækkerne af købelystne, endnu uforkyndte kendelser; alle synes de at være ham imod - men

hvem ville ikke også gerne eje en blå, hjemmegroet py? Tropisk simulation; vegetabilsk-animalsk seismograf; et panser mod natligt haglvejr af misundelige blikke; og nem at vaske, kun 30°.

Ved eftertanke, blot ikke han. "Et impuls køb", tænker den nu fordums bepyede, genopkaster og iklæder sin ældste erhvervelse på grænsen til døren, går mod de uafmærkede båse.

[a]

på Magtenbølle alfarvej

en dag, midt på Magtenbølle alfarvej, traf manden i den hvide kittel på manden i den hvide kittel.

Manden i den hvide kittel lindrede på hatten.

"Goddag", sagde han, thi han var et høfligt væsen. "Har De og jeg ikke truffet hinanden før?"

"Go od da a", sagde manden i den hvide kittel. "Ha ar di i å åg ja ej ik kø trå åf fæt hi in an nan nen fø ør?"

"Det tror jeg, De har ret i", sagde manden i den hvide kittel og tog skridt til at haste videre.

"De e tro o or ja ej di i ha ar ra at i i", sagde manden i den hvide kittel.

Med begge hænder til hjælp lindrede han på hatten og missede høfligt til afsked.

Hermed kunne begge fortsætte i deres respektive retninger.

(heldige hille mænd, at den hvidkittede var en automaton, tænker fortælleren, der afskyer at gå hjem uakkompagneret)

[a]

øjekontrahent

Så koncentrisk de-centreret som et løg vil manden i den hvide kittel ikke vide af mere snavs. Lugten ufortalt og alt andet lige klarer han sig udmærket i sin skal, tak.

Altså, ingen skal græde tårer over mig, belærer manden badet, mens han aktiverer spejlet og afklæder sin overfaldsdragt. Det hvide er løbet en smule sammen - men det klares vel med en lille kulørtvask, tænker noget for ham.

Hvor kom dét fra? tilkapper den fordums bekittede sig en tanke... men denne virkelighed er nu så langt fremskreden, at han som det sidste kun når at tilkaste hænderne et forbløffet blik, inden de sender førømtalte klædning løseligt i retning af vaskebaljen.

Lad os derfor i stedet observere disse i fortiden ganske uindviede hænder i den centripetale tilbagevendende elegant og ubesværet gribe ovenfor nævnte blik, med kølige, distancerede fingre dreje det rundt adskillige gange og afslutningsvis henlægge det vægvedt på et afsides kaffebord.

Har vi set? Lad os så sammen forlade teatret.

Lad os i det hele taget gå sammen hver til vort. Også vi har hænder at vaske.

[a]

manden i den hvide kittel

han står ved verden og
kigger ud hans
fodpuder
hviler på
jorden gulvet sokkerne han
står
ved vinduet og læner
albuen stoffet knoglen mod
glasset
albuen peger
på ham derude
halløj!
runger næsten råbet
gennem mundhulen
gennem glasset
øret

det er ikke længere Sct. Hans
men senere han læner sig
for at se om
albuen vinduet verden
kan bære
vægten
viljen verden
hvad
kan bære klare magte
så lidt?

[2000]

Inde begge steder

'Vi må desværre fjerne Deres hjerne, jeg beklager', sagde lægen og følte sig helt lettet, da det endelig lykkedes ham at fjerne en særlig genstridig sort rand under venstre lillefingerne. 'Ah, der kom den!' Han holdt lommekniven frem til beskuelse: Yderst på spidsen lå en lille stribe skidt på under en halv centimeter - måske 1/4 gram eller mindre.

Manden overfor ham strakte halsen og lod blikket glide hen over skidtet - det var virkelig bemærkesværdigt sort - og fortsatte iøjensynet ned langs lægens fingre og hen over hans hænder, op til den lille armlænke med plade, han havde om håndleddet. VUFFER stod der indgraveret i guldpladen, og ved siden af indgravningen sad et klæbemærke fra Greenpeace med et lille bitte billede af en springende hval. Eller var det en delfin? Hvaler springer da ikke, gør de? Vifter da højst med halen, gør de ikke? 'Fjerne min hjerne?', sagde han, og besluttede, at det var en delfin. 'Er det noget, man gør?'

'Ih ja', sagde lægen, 'det er nyeste teknologi, vi bruger nu om dage. Ikke alt det gamle stads længere. Nu kan vi virkelig udrette mirakler'.

'Jamen, får jeg så en ny?' Manden lukkede øjnene. Og omgående dukkede et billede frem på hans nethinde af en hovedskal uden noget i. Slurp slurp, hovedtoppen fra side til side som en klump gele i en plasticpose. Og hvad så med alle hans hatte - hvad med dem?'

'Nej', sagde lægen, og kiggede fortsat henført på fangsten på kniven, 'det gør De virkelig ikke. Hvis De tror, at enhver bare kan komme og få en ny hjerne, så må De tro om. Nej, hvis nu De havde været...' Lægen spejdede ud af vinduet for at få øje på et eller andet nyt i den velkendte trøstsløse udsigt, og anstrengte sig for at holde fast i tråden i dét, han var i færd med at sige... 'Præsident eller statsminister, ville vi måske have kunnet finde en donor til Dem, men sådan en hjerne som Deres... ja, jeg er ked af at skulle sige det, men den kan ikke erstattes'.

Mens han talte, forsøgte han at køre skidtet fra kniven af på kanten af vindueskarmen. Der sad et par mørke klatter i forvejen, og det var meget vigtigt, at den nye kom til at sidde i nøjagtig samme afstand til de to, som de to indbyrdes. Sådan, ja.

'Men... hvordan skal jeg så klare mig?'

'Ja, vi kører en udmærket psykologtjeneste. Der kan De få al det råd og vejledning, De måtte have brug for, for at komme gennem den svære tid efter amputationen. Og der er støttegrupper, som mødes den tredie... tirsdag, tror jeg det er, hver anden måned klokken 4 her på hospitalet på 7. sal, opgang 2, stue 708, klokken 4, nå, det har jeg sagt - altså, De vil ikke være uden støtte til at komme gennem den svære tid efter amputationen. Der er mange andre som Dem'.

Lægen kløede sig på ryggen. Strakte sig. Åh, den blev godt nok sen i går! Måske man skulle drikke noget vand?'

'Det er ikke særlig betryggende', sagde manden i stolen. Han måtte

bide sig i læben for ikke at række ned for at kradse et skinneben, der kløede som besat. Hvis han bukkede sig frem, ville lægen bare overbeglo hans hovedskal for at prøve at regne ud, hvordan han kunne komme til at lukke ham op. Han kunne se det på ham.

Lægen gloede på ham. Troede ikke sine egne ører. Ikke sine egne øjne. Ikke sine egne... nå, ja - det var jo ikke den første genstridige patient, han havde haft. 'Vil det sige...' Han pustede sig op. 'Vil det sige, at De ikke har tillid til mig, til sygehusvæsnet? Er det sådan, jeg skal forstå det?'

'Nej nej, det var ikke dét, jeg mente. Manden i stolen rakte ned og kløede sit skinneben. Ah, det var dejligt! 'Jeg mente bare, at det var da forfærdeligt ærgeligt, at der er mange som mig. Men så forstår jeg ikke... hvorfor kan jeg så ikke få en ny hjerne, når der er mange som mig?'

'Naturligvis fordi... ingen af dem har hjerner. Dem har vi jo fjernet!'

'Nåeh, ja - det kan jeg da godt se', sagde manden i stolen.

'Jamen, så laver vi en tid til Dem, ikke? Er i morgen kl. 2 passende?' Lægen fumlede en cigaret ud af pakken på bordet og gav sig til at rode efter ild i IND-bakken, men kom så i tanke om, at han jo var ved at holde op med at ryge. Demonstrativt så han patienten lige ind i øjnene, han kunne mærke vreden lige inde bag sine øjne, og knækkede cigaretten til smulder med stor voldsomhed. 'Sådan!' sagde han. 'Sådan!'

Manden i stolen havde fulgt alle lægens bevægelser med stor opmærksomhed - hvilket dedikation til faget! - men operation?! 'I morgen? Jamen, det kan jeg ikke - jeg kan jo ikke både være hér og til min barnedåb på samme tid!'

Hvad var det han havde sagt? Kunne ikke, kunne ikke...? 'Naturligvis kan De det, naturligvis kan De det, naturligvis kan De det...', sagde lægen og gik om på den anden side af skrivebordet - noget han ellers aldrig gjorde. Han trak patienten op af stolen og klappede ham på ryggen. Tæt kontakt plejede at virke. 'Naturligvis kan De det, naturligvis kan De det', fortsatte han, mens han klappede patienten ud af døren, små klap, forsigtige klap, sådan som de vil have det. 'Aftal lige med min sekretær, ikke - så er De flink!'

Før manden var helt igennem døren, var lægen allerede begyndt at lukke den bag ham. 'Jamen, jeg kommer altså ikke!, halv-råbte han til lægen. 'Jeg kommer ikke i morgen.'

'Naturligvis gør De dét', mumlede lægen, og lukkede døren helt. Hvor mon han havde lagt dén lighter. I UD-bakken, måske. Men nej. Den lå heller ikke i UD-bakken.

[2000]

I dag er jeg

'I dag er jeg sand', vil han gentage. Og igenigenigen: 'I dag er jeg sand'. Og så: 'I dag er jeg... Vand!' vil han sige i præcis samme tonefald, og øjeblikkelig kigge sig omkring for at se om nogen har bemærket hans markante vanebrud.

Jo. Alle vil de se i hans retning. Fra alle sider vil alle stirre på ham. Men straks de bemærker at han ser dem se, vil de kigge bort - i én bevægelse, der kortvarigt skubber luften væk. Han vil føle sig trukket i alle retninger.

'I dag er jeg...'. Han vil vente med at sige mere. De er selv ude om det. Spændingen vil være tydelig, de venter alle sammen nu, hvad vil han sige?

Men, nu indser han, at han selv vil skulle vente! Han, der aldrig venter på noget!

Han vil komme i syv sind: Hvad *skal* jeg dog gøre? Han vil ikke kunne sige noget mens de venter, de vil finde det spektakulært uanset hvad han siger og fremover altid se på ham med en forventning om at blive overrasket; han vil aldrig igen kunne være alene, vil altid kunne mærke deres blikke i ryggen i ansigtet på hænder baller lår. Eller værre endnu, de vil føle sig trygge igen, hvis han bare siger *et eller andet*, hvis han vel og mærke snart vil sige noget så ikke også *pausen* bliver en del af noget nyt og uforudsigeligt. Eller noget forudsigeligt, for pokker! havde han bare ikke givet efter for fristelsen til at sige noget andet! Men nu *havde* det stået på i flere år, og han HAVDE altså ikke kunne holde det inde længere, der havde ikke været noget at gøre, han HAVDE måtte sige det, for pokker altså! Hvad SKAL jeg gøre?

Det er hér han vil bemærke, at han, mens han tænkte, ikke har bevæget sig det fjerneste – ingen spasmer, ingen uro i kroppen, ingen hjælpeløshed – han har været helt i ro! Jeg er lykkelig, vil han konkludere. Og straks mærke en stærk trang til at sige det højt. 'Jeg er...'. Vil han turde udtale det? Hvad vil blive konsekvenserne af at udtale det? Vil de studere ham endnu nærmere – eller straks ignorere ham igen, fordi de selv kender det til trivialitet? Vil han måske ligefrem komme til at føle sig alene, SÅ almindeligt er hans udsagn? Men han vil straks føle at det er uden betydning. Han ER lykkelig.

'I dag er jeg lykkelig', vil han sige, men det vil ikke føles helt rigtigt. 'Jeg er lykkelig i dag', vil han prøve, men også det vil smage forkert i hans mund. Måske det skal være kortere? 'Jeg er lykkelig...'? Ja, sådan. 'Jeg er lykkelig', vil han gentage. Og mærke at den korte version passer præcist. 'Jeg er lykkelig'. Han vil mærke blikkene brænde sig ind i sig, men ikke tage sig af det. 'Jeg er lykkelig'. Nu vil de tilmed komme nærmere, men det vil ikke skulle forhindre ham – han vil ikke kunne genkalde sig en tid, hvor de har betydet så lidt. 'Jeg er lykkelig', vil han sige, ikke med noget særligt eftertryk, bare så han mærker hvor rigtigt

det er, mens han siger det. 'Jeg er...'

Den første sten vil ramme meget præcist. Ingen behøver føje til.

[2004]